Я часто чув про Люсі Грей
І бачив далі ті,
Де Люсі обік від людей
Жила на самоті.

У неї подруг не було.
Лиш вересовий діл
Моєї милої житло
Скрізь обступав довкіл.

У нетрях можна стріти фей,
Підстерегти наяд,
Та вже ніколи Люсі Грей
Не повернуть назад.

"Надвечір буря налетить,
Та час до міста йти...
Візьми ж ліхтар собі світить
Крізь снігові нурти".

"Мій батьку, день ясний навкруг,
Хмарин нема ніде,
І сонце за вечірній пруг
Не скоро ще зайде!"

В путь Люсі спорядив отець,
Одяг торбинку їй,
І вийшла та на путівець,
Ліхтар узявши свій...

Козулю буря валить з ніг,
Страхає бідну грім,
Її січе колючий сніг,
Імлавий, наче дим.

Нежданo вітер налетів.
На землю впала мла;
Блукала Люсі між полів –
До міста не дійшла.

Батьки нещасні всю ту ніч
Гукали їй у тьму,
Та вітер крик відносив пріч
У темряву німу.

А як розв?дніло – вони
Зійшли на ближній схил,
Дивились довго з кружини
На вересовий діл...

З гори заплакані й бліді
Пішли вони назад
І мати вгледіла тоді
Слідів маленьких ряд.

З гори у діл проліг той слід
Крізь нетрі й хащину,
Повз похил?нний живопліт,
Повз кам'яну стіну...

А далі через шир снігів
Маленьких ніг сліди
Нещасних вивели батьків
До бистрої води.

Від прибережних валунів
Слід на місточок біг,
До серед?ни ледь виднів,
А далі – тільки сніг.

Та чутка йде поміж людей
Іще й до цього дня,
Що досі в нетрях Люсі Грей
Блукає навмання...

Не озираючись, вона
В долину йде з гори,
Й самотня пісня долина,
І вторять їй вітри.

Переклад М. Стріхи